

Sygn. akt II KK 469/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Marek Motuk

Protokolant Katarzyna Gajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie M. C.

skazanego z art. 224 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 3 czerwca 2022 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 6 lipca 2021 r., sygn. akt II K [...],

**uchyła wyrok w zaskarżonej części i sprawę w tym zakresie
przekazuje Sądowi Rejonowemu w W..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2021 r. Sąd Rejonowy w W., sygn. akt II K [...], uznał oskarżonego M. C. za winnego: dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I. (pierwszym) części wstępnej wyroku, kwalifikując ten czyn jako wyczerpujący znamiona występkę określonego w art. 226 § 1 k.k. i za to skazał go

na podstawie art. 226 § 1 k.k., wymierzając mu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych i ustalając wysokość poszczególnej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych (pkt. I) oraz dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II. (drugim) części wstępnej wyroku, kwalifikując ten czyn jako wyczerpujący znamiona występków określonych w art. 224 § 2 k.k. (pkt. II wyroku). Skazując go za ten czyn na podstawie art. 224 § 2 k.k., sąd w oparciu o przepisy art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierzył mu grzywnę w wysokości 140 (sto czterdzieści) stawek dziennych ustalając wysokość poszczególnej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. W pkt. III-cim wyroku sąd na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego w pkt. I. i II. części dyspozytywnej wyroku jednostkowe kary grzywny połączył i orzekł wobec karę łączną grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych ustalając wysokość poszczególnej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. Sąd orzekł ponadto w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonej wobec oskarżonego w pkt. III części dyspozytywnej wyroku kary łącznej grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od dnia 11 marca 2021 roku do godziny 09:35 do dnia 12 marca 2021 roku do godziny 14:20 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny, o podaniu wyroku do publicznej wiadomości oraz w przedmiocie opłat i wydatków za postępowanie w pierwszej instancji. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 14 lipca 2021 r. na skutek braku wniesienia środka odwoławczego przez legitymowane do tego podmioty.

Orzeczenie to zostało zaskarżone kasacją Prokuratora Generalnego. Zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 lipca 2021 r. na niekorzyść oskarżonego M. C. w zakresie zawartego w pkt. III części dyspozytywnej orzeczenia o karze łącznej, jej autor podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 343 § 3 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegającego na uwzględnieniu wniosku prokuratora o skazanie M. C. bez przeprowadzenia rozprawy, pomimo że wymiar kary łącznej grzywny sformułowany był w nim wadliwie, co skutkowało rażącym naruszeniem przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 k.k. poprzez orzeczenie w wydanym na posiedzeniu wyroku kary łącznej w rozmiarze poniżej

najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstw. W konkluzji nadzwyczajnego środka zaskarżenia jego autor wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez Prokuratora Generalnego okazała się zasadna, co uzasadniało wydanie orzeczenia zgodnego z zawartym w niej wnioskiem.

W rzeczy samej: orzekając o karze łącznej obejmującej jednostkowe kary grzywny wymierzone M. C. za występki, za które skazano go w pkt. I i II zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy w W. dopuścił się rażącego naruszenia dyspozycji przepisu art. 86 § 1 zd. pierwsze k.k., a naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.). Skoro najwyższa z wymierzonych oskarżonemu kar grzywny (pkt. II zaskarżonego wyroku) została określona przez sąd na poziomie 140 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości poszczególnej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych, to właśnie ten próg wyznaczał minimum dla surowości orzekanej kary łącznej i — w konsekwencji — orzeczona kara łączna grzywny nie mogła być niższa od *verba legis* najwyższej kary wymierzonej za poszczególne przestępstwa, tj. w realiach sprawy od kary 140 stawek dziennych grzywny. Tymczasem wobec oskarżonego została wymierzona kara łączna nie respektująca powyżej wskazanych zasad orzekania kary łącznej wskazanych w przepisie art. 86 § 1 zd. pierwsze k.k.

Wyrok Sądu Rejonowego w W. należało przeto w zaskarżonej części uchylić i przekazać sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania temuż sądowi — celem ponownego określenia wysokości kary łącznej grzywny, tym razem w sposób harmonizujący z dyspozycją przepisu art. 86 § 1 zd. pierwsze k.k.

